מעת לעת של הנחה תנן אם אבדו הרי זה

חושש מעת לעת בשלמא למ"ד מעת לעת

של בדיקה שפיר אלא למ"ד מעת לעת של

הנחה האי מעת לעת עד מעת לעת מיבעי

ליה קשיא: דברי ר' אלעזר: אמר ר' אלעזר אחלוקין עליו חביריו על רבי אלעזר דתגן

*מקוה שנמדד ונמצא חסר כל מהרות שנעשו על גביו למפרע בין ברשות היחיד

בין ברה"ר ממאות פשימא דחלוקין מהו דתימא מאי למפרע מעת לעת קמ"ל: רבי

יהודה אומר בג' פרקים כו': תנא בקידום

של מוצאי החג של תקופה תניא ר' יהודה

אומר בג' פרקים מוכרין את התבואה לפני

הזרע ובשעת הזרע יובפרום הפסח ובשלשה

פרקים מוכרין את היין בפרום הפסח ובפרום

עצרת ובפרום החג ושמן מעצרת ואילך למאי

הלכתא אמר רבא ואיתימא רב פפא

ילשותפין מכאן ואילך מאי אמר רבא כל

יומא פירקיה הוא יויהי כזרוח השמש וימן

אלהים רוח קדים חרישית מאי חרישית אמר

רב יהודה בשעה שמנשבת עושה תלמים

תלמים בים א"ל רבה אי הכי היינו דכתיב

ותך השמש על ראש יונה ויתעלף אלא

אמר רבה בשעה שמנשבת משתקת כל

הרוחות מפניה והיינו דכתיב 2אשר בגדיך

חמים בהשקט ארץ מדרום 6 א"ר תחליפא

בר רב חסדא א"ר חסדא אימתי בגדיד חמים

בשעה שהשקים ארץ מדרום שבשעה שמנשבת משתקת כל הרוחות מפניה רב

הונא ורב חסראי הוו יתבי חליף ואזיל גניבא

עלייהו אמר חד לחבריה ניקום מקמיה דבר

אוריין הוא א"ל אידְך מקמי פלגאה ניקום

אדהכי אתא איהו לגבייהו אמר להו במאי

עסקיתו אמרו ליה ברוחות אמר להו הכי

אמר רב חגן בר רבא אמר רב יד' רוחות מנשבות בכל יום ורוח צפונית מנשבת עם

כולן שאלמלא כן אין העולם מתקיים אפילו

שעה אחת ורוח דרומית קשה מכולן

ואלמלא בן נץ מעמידה מחרבת כל העולם

כולו מפניה שנאמר 3המבינתך יאבר נץ

יפרש כנפיו לתימן רבא ורב נחמן בר יצחק

הוו יתבי הוה חליף ואזיל ירב נחמן בר יעקב

דיתיב בגוהרקא דדהבא ופרים עליה סרבלא דכרתי רבא אזל לגביה רב נחמן בר יצחק

לא אזל לגביה אמר דלמא מאינשי דבי ריש

גלותא נינהו רבא צריך להו אנא לא צריכנא

להו כדחזא דרב נחמן בר יעקב הוה אזיל

לגביה גלי לדרעיה אמר שדיא נשיב אמר

רבא הכי אמר רב אשה מפלת בו ושמואל

אמר אפי' מרגלית שבים מרקבת בו ר' יוחנן

אמר אפי' שכבת זרע שבמעי אשה מסרחת

בו "אמר רב נחמן [בר יצחק] ושלשתן מקרא

אחד דרשו ⁴כי הוא בין אחים יפריא יבוא

שופתא

ל) קדושין עט. נדה ב: [מקואות פ"ב מ"ב], ב) פי׳

ט"ו ימים לפני הרגל קרוי

פרוס, ג) לקמן סב., ד) [פיי בן מורה כ"כ רש"י לקמן סב.], ה) ב"ב כה.,

ול"ל רב אחא בר יעקב (ו

יין ערך גהרק], ז) נ״ל ערוך ערך גהרק], ז) נ״ל רב אחא בר יעקב אמר

מ"ד, **ה**) [עי' פרש"י לקמן מה. ד"ה עדי אלו כמו עדא

אמרה], ע) [סוטה כח:],
י) [דברים לב], יא) וברכות
סא... יד) בייייי

סא., יב) [וע"ע תוס' עירובין יח: ד"ה מתקיף

עוד שם מג: ד"ה יתיב

מעשר פ"יו מהלי מעשר הלכה ד [פ"ה מהלי מרומות הכ"ז ופ"ד מהלי מע"ש ה"ג]: ב מיי פ"י מהלי וש"ע יוד ממן לא סעיף על: על:

סד ג מיי" פ״ד מהלי שותפין הלכה ד ופ״ה שם ה״ה] סמג עשין פג טור וש״ע ח״מ סימן קעו סעיף יד [וסעי" יז]:

פסקי רי"ד

סמכינן אחזקה: א״ר אלעזר כן פדת חולקין עליו חביריו על רבי אלעזר בן שמוע דתנן מקוה שנמדד ונמצא חסר כל טהרות שנעשו על גביו למפרע בין ברשות היחיד פי׳ מקוה שנמדד בא׳ . בניסו והיה שלם ועומד בניטן חויה שלם ועומה בחזקת שלם ולאחר זמן בא' באייר נמדד ונמצא חסר כל תרומות וטהרות שטבלו מטומאתן באותו מקוה מא' בניסן שהיה שלם ועד א' באייר ונמצא חסר הן טמאות דחיישי שמא באחד בניסן לאחר בדיקתו חסר מיד ואע״ג ברשות הרבים דקיימא לן ספק טומאה ברה״ר טהור היינו דאיכא למימר לא נגע אבל זה שהוא טמא ודאי ואתה בא תטהרנו מספק אלמא מעת בדיקה הראשונה אנו חוששין ולא מעת לעת בלבד כמו שאמר ר׳ אלעזר ומאי דאמרי׳ עט.] תניא המפריש חבית להיות מפריש עליה תרומה ומעשר כל ג' ימים ודאי מכאן ואילך ספק דמשמע שכל למפרע אנו על ר' אלעזר: ר' יהודה אומר בג' זמנים צריך לבדוק את היין (אבל) [ואם] הניחו להיות מפריש עליו חיישינן שמא החמיץ מפני ל) [שאינו מינו] ואם תרם אין תרומתו תרומה: , ומתו תרומה: ברוח קדים המנשבת במוצאי חג ובהוצאת סמדר כשיפול הפרח והענבים נראים מסודרים באשכול יקראו סמדר. ובעת כניסת מים לבוסר אחר שגדלו הענבים ונעשו כפול הלבן וקראים בוסר וכשתכנס לחלוחית תעצרם תוציא מהם משקה נקרא כניסת מים לבוסר ג׳ פרקים רגיל מתקלקל היין להיות מתקלקל היין שסופו להחמיץ: תנא תקופה אם כבר נכנסה תשרי. אבל אם משכה החג אין זמן היין להתקלקל עד שתכנס

יונקלקל עו שו תקופת תשרי: סליק פירקא

ל) עיין מוס' נדה דף ב ע"ב ד"ה היה בודק דלוף לרבנן דק"ל דיין וחומן מין לחד הול מ"מ בכלון אין מרומתו

בקידום של מוצאי החג של תקופה. של תקופת משרי אכל משכה תקופת תמוז עד כאן לא וא"ת והא אי אפשר שתמשוך עד כאן כדאמרי׳ בפרק קמא דסנהדרין (דף יג.) דבעינן מקלת החג בתקופה חדשה ו"ל דאמר התם (יא:) דעל תקופה לבדה אין מעברין:

לפנד הזרע ובשעת הזרע. מימה דכל זה הורע ובשעת הזרע. מימה דכל זה הוא פרק א' דאין הפסק בין לפני הזרע לשעת הזרע וי"ל " דבשעת הזרע הוא סוף הזרע שכבר זרעו כל מה שהיה להם ב ונתחסר להם שלא היה להם כל הצורך":

לשותפין. פירט ר״ח ור״ח כי האת דלמר בריט הא דאמר בריט המקבל (ב״מ דף קה.) הני בי תרי דעבוד עיסקא בהדי הדדי [ורווח] וא״ל אד לחבריה תא ונפלוג ואמר ליה אידן נרויח טפי דינא הוא דמעכב והשתא עד זה הזמן יכולין לעכב ואז ימכרו ויחלוקו וכן לכל דבר יש זמן:

אי הכי היינו דכתיב ותך השמש. אהאי קרא קאמר שלא בא לספר בכח גבורת סערתה שהיתה עושה תלמים בים אלא להעיד שהשתיקה שאר כל הרוחות ונתחמם העולם ומכל מקום אמת הוא שהוא רוח חזק מאד כדכתיב (שמות יד) ברוח קדים עזה כל הלילה וברוח קדים תשבר אניות תרשיש (תהלים מח) דלפעמים שולחה הקב"ה לעולם עום וקשם: אנא לא צריכנא להו. פירש בקונטרס דרב נחמן בר ילחק חתניה דבי נשיאה הוה כדאמר בהעור והרוטב (חולין קכד.) ולפירושו רב נחמן סתם שבגמ' פ הוא רב נחמן בר ינחק דבהעור והרוטב משמע דסתם רב נחמן הוא חתניה דבי ריש גלותא ואין נראה דבפרק מי שהוליאוהו (עירובין דף מג:) אמרי יתיב רב נחמן בר יצחק אחוריה דרבא ויתיב רבא קמיה דרב נחמן ד וכן בפ׳ עושין פסין (שם דף יח:)יא גבי מנוח עם הארץ היה משמע דרב נחמן סתם ° לאו היינו רב נחמן בר ילחק וכן בפ׳ השולח (לקתן לט:) גבי אשכחיה רב נחמן בר ילחק לרבה בר שילת דהוה קאי אפיתחא דבי תפלה וכן בכמה דוכתי אלא רב נחמן סתם הוא רב נחמן בר יעקב דהא רב נחמן סתם הוא חברו של רב ששת ובירושלמי מוכח בדוכתי טובא דרב נחמן בר יעקב הוא חברו של רב ששת וגם בש"ם שלנו אינו מזכיר בשו" מקום רב נחמן בר יעקב אלא כשמזכיר אללו רב נחמן אחר רב נחמן בר ילחק או רב נחמן בר רב חסדא והא דקאמר הכא רב נחמן בר ינחק לא נריכנא להו עשיר היה ולא היה לריך להסים: שדיא נשיב. ארוח מזרחית קאמר כדמוכח סוגיא ולא ששמה שדיא אלא לפי שהיתה קשה קראה כך ורוח דרומית שמה שדיה כדחמר בערוך בערך הסתנה חהו לשונו לד׳ רוחות יש להן שמות רוח מזרחית שותה רוח מערבית אוריא רוח לפונית אסתנא רוח

> דרומית שדיה: הדרן עלך כל הגט

הדרן עלך כל הגם קדים רוח ה' ממדבר עולה ויבוש מקורו וגו' יבוש מקורו זו מקורה של אשה ויחרב מעיינו זה שכבת זרע שבמעי אשה הוא ישםה אוצר כל כלי חמדה זו מרגלית שבים אמר רבא עדי סוראה הוא דדייקי קראי מאי כי הוא בין אחים יפריא אמר רבא אפילו

של הנחה. הרי זה חושש למפרע כל הימים עד מעת לעת של הנחה ראשונה. יום אחד שלם מחזקינן להו בחזקת קיימין בידוע ומשם עד כאן ספק ויחזור ויתרום: חושש מעת לעת. משמע יום אחד הוא דקאי בחששא היינו כמ"ד מעת לעת של בדיקה: אלא למ"ד. כולהו

יומי קאי בחששה בר מיומה המה חושש למפרע עד מעת לעת מיבעי ליה: ר"ח בן פדת דגמרא ור"ח בן שמוע דמתניתין וברייתה: חלוקין. ואמרי דלעולם חיישינן הואיל ונמצאו אבודין וכל פירות שתקנו ע"י אותן פירות לריך לחזור ולהפריש: מהוה. שהיה בחזקת שלם ונמדד לחחר זמן ונמצא חסר: כל טהרות שנעשו על גביו. כל תרומות וטהרות שנשתמשו בהן בכלים ואנשים שטבלו מטומאתן באותו מקוה מעולם: בין שהמקוה ברשות היחיד. דקי"ל ספק טומחה ברשות היחיד ספיקו טמאש: בין ברה"ר. דקי"ל ספיקו טהור הכא טמא. דכי אמרינן ספק טומאה ברה"ר טהור היינו ספק נגע ספק לא נגע דאיכא למימר לא נגע אבל זה שהיה טמא ודאי ואתה בא לטהרו בטבילת ספק אל תטהרנו מספק: פשיטא דחלוקין. מהא מתני׳ ור״א בן פדת מאי אשמעינן הא מתני' בהדיא תנן טמאות: של תקופה. אם כבר נכנסה תקופת תשרי אבל אם משכה תקופת תמוז עד כאן לא: לשותפין. שאין הא' יכול למכור שלא מדעת חבירו חוץ לפרקים הללו אבל בפרקים הללו אין לריך לימלך ואם מכר ונתייקר השער לאחר זמן אין עליו כלום: פירקיה. זמנו למכור: בשעה שמנשבת עושה חלמים בים. כתלם של מענית המחרישה דהיינו חרישית לשון חרישה לפי שחוקה היא: היינו דכתיב. בתמיה: וחך השמש. הכתוב בא להעיד שנתחמם העולם ואתה אומר שסיפר הכתוב בכח גבורת סערותיה ולכך שינה בלשונו: משחקת כל הרוחות מפניה. כשהיה מנשבת בשעת החום היא חמה מאוד ומבטלת לינת כל הרוחות ולכך שינה הכתוב לקרותה חרישית: לשמשקיט ארן מדרום. כשלינת רוח דרומית שוקטת ומי הוא המשקיטה רוח מזרחית משתיקתה שבשעה שמנשבת רוח מזרחית משתקת כל הרוחות: פלגאה. בעל מריבה שהיתה לו מריבה עם מר עוקבא שהיה אב ב"ד כדאמרי" בפ"ק (לעיל דף ז.) בני אדם העומדים עלי ובידי למוסרם למלכות והוא היה גניבא כדמפרש התם: רוח לפונית. נוחה היא לא חמה ולא צוננת וממתחת את שאר הרוחות: בן כן. מלאך העשוי כנץ: מעמידה. בכנפיו: יאבר. לשון אברתוי. יגדיל כנף: גוהרקא. עגלה עשויה כשידה

יונה ד ח 2. אֲשֶׁר בְּגְדֶיךְ חַמִּים בְּהַשְׁקִט אֶרֶץ מִדְּרוֹם: איוב לז יז

 הַמְבִּינְתְרָּ יַאֲבֶר נֵץ יִפְרשׁ בְּנְפִיוֹ לְתִימְן: איוב לט כו

 בי הוא בן אחים יפריא יבוא קדים רוח יי
 ממדבר עלה ויבוש ממן מעורו (יחרב מעינו הוא ישטה אוצר כל כלי חמודה: הושע יג טו

גליון הש"ם

תום' ד"ה אנא ובו' הוא ר"נ בר יצחק. וכן מנומר נרש"י מגילה דף כח ע"ב ד"ה ר"נ: בא"ד וכן לאו היינו ר"נ. בעירונין ינ ע"מ:

הגהות הב"ח 6) ומ' ואמר די

(א) גמ' ואמר רב תחליפא: (ג) רש"י ד"ה אנא וכו' דרב נחמן בר יצחק חתניה:

מוסף רש"י

כל טהרות שנעשו על גביו. טהרות שנשתמשו בכלים שטבלו בו (נדה ב: וכעי"ז קדושין עט.). בין ברשות היחיד. שספק טומאה טמא בו, בין ברה"ר. שספק טומאה טהור בו (קדושין שם) בין שהמקוה עומד ברה"ר דקיימא לן ספק טומאה ברה"ר ספקו טהור, הכא ממא, דלאו ספק הוא אלא ולאי (נדה ב: וכעי"ז קדושין תח). פרום הפסח. בנת' מפרש טו' יום קודם הפסח דהיינו יום אחרון של אדר, יכו פרום עלרת טו' יום יום אחרון של אלול. (רש"י (לקמן סב.). פלגאה. חולק על החכמים. שהיה מצערו דין כדאמרינן בפרק קמא , (לקחו חר.).

מוסף תוספות

א. דקודם זריעה קונין העולם שיהא מוכן להם בשעת הזרע. מוס' הלס"ש. ב. לפני הזרע. מוס' הלס"ש. הלס"ש. ג. וצריך לקנות

מה שחסר לו. מוס' הכל"ש. T. משמע דר"נ בר יצחק לאו היינו ר"נ סתם. מוס' עירונין מג: ד"ה ימינ.

שופתח

ומנהיגים בה שרים: סרבלה דכרתי.

לבע תכלת דומה לכרתי: אנא לא לריכנא

להו. דרב נחמן (כ) חתניה דנשיחה

הוה בהעור והרוטב (חולין דף קכד.):

גלייה. רב נחמן בר יעקב לדרעיה

שהיתה רוח מזרחית מנשבת והוחם

לו: שדיה נשיב. השידה מנשבת:

שלבת ורע. תוך שלשה ימים:

מקורה של אשה. עובר שבמעיה:

עדי סוראה הוא. הדבר הזה

מבני סורא הוא דדייקי קראי: